

Lookkaew Chotiros: Women's Writing, BDSM, and a Critique of Democratic Gaps

Phairin Thepprayoon

College of Interdisciplinary Studies, Thammasat University

Received: February 8, 2025

Revised: March 27, 2026

Accepted: April 9, 2026

Abstract

This article examines the narrative “We Screwed on the Day of the Coup” from the book “Black Cherry: A Drug Called Longing” through by a writer under the pen name of Lukkaew Chotiros as erotic literature through the lens of *écriture féminine*, exploring how women's sexual writing in the context of BDSM can serve as a critique of democracy. The study found that both women's sexual expression and BDSM practices remain taboo—even within democratic spaces—due to the underlying power structures embedded in democracy, which are phallogentric. At the same time, BDSM represents a simulation of power play, wherein the power dynamic is distributed equally—even to those in submissive roles. This dynamic stands in contrast to democratic systems, where women's voices and gender-nonconforming voices are often marginalized. Thus, women's sexual writing in BDSM narratives becomes a powerful critique of the unequal distribution of power within democracy.

Keywords

democracy, *Écriture féminine*, BDSM

ลูกแก้ว โชติรส:
การเขียนของผู้หญิง BDSM และ
การวิพากษ์ช่องว่างในประชาธิปไตย

ไพริน เทพประยูร
วิทยาลัยสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

บทคัดย่อ

บทความนี้ศึกษาเรื่องเล่า “เราเอากันในวันรัฐประหาร” จากหนังสือเรื่อง “Black Cherry ความโหยหาเป็นชื่อยาเสพติด” จากนักเขียนนามปากกา “ลูกแก้ว โชติรส” ในฐานะวรรณกรรมกามวิสัย โดยใช้แนวคิด *Écriture féminine* เพื่อศึกษาว่า การเขียนเรื่องเพศของผู้หญิงผ่านเรื่องเล่าแนว BDSM สามารถนำไปสู่การวิพากษ์ประชาธิปไตยอย่างไร จากการศึกษาพบว่า การเขียนเรื่องเพศของผู้หญิงและกิจกรรม BDSM ล้วนเป็นสิ่งที่ต้องห้ามแม้ในพื้นที่ประชาธิปไตยก็ตาม เพราะอำนาจที่แฝงอยู่ในระบบประชาธิปไตยคืออำนาจของลึงค์ ในขณะเดียวกัน กิจกรรม BDSM คือภาพจำลองของการเล่นกับอำนาจ การกระจายอำนาจในกิจกรรม BDSM เป็นไปอย่างเท่าเทียมแม้ในผู้รับ บทบาทที่ไร้อำนาจที่สุดก็ตาม อันเป็นสิ่งที่ไม่ปรากฏในระบบประชาธิปไตย เพราะเสียงของผู้หญิงและกลุ่มเพศวิถีนอกกระแสหลักถูกทำให้กลายเป็นชายขอบ การเขียนด้วยเรื่องเพศของผู้หญิงผ่านเรื่องเล่าแนว BDSM จึงเป็นการวิพากษ์ความไม่เท่าเทียมของอำนาจในพื้นที่แห่งความเท่าเทียมอย่างประชาธิปไตย

คำสำคัญ

ประชาธิปไตย, การเขียนของผู้หญิง, BDSM

บทนำ

เราเอากันในวันรัฐประหาร เป็นเรื่องสั้นในหนังสือเรื่อง *Black Cherry* ความโหดเหี้ยมเป็นชื่อยาเสพติด ของลูกแก้ว โชติรส (Chotiros, 2019) เนื้อหาของเรื่องนี้มีเพียงไม่กี่บรรทัด ใช้พื้นที่เพียงสองหน้าครึ่ง ในหนังสือขนาดใหญ่กว่าฝ่ามือของผู้หญิงน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานเล็กน้อย เนื้อหาในนั้นหากมองโดยผิวเผิน ไม่มีอะไรมากไปกว่าคนเอากัน ปิดปากมัตมือ แล้วก็แยกย้ายกันไป ก่อนแยกย้ายไม่วายพ่นคำประเภท “เราจะไม่เอากันจนกว่าประเทศจะเป็นประชาธิปไตย” (Chotiros, 2019, p. 88) รวากับชายผู้นั้นกลัวว่าตัวละครฝ่ายหญิงจะไม่รู้ว่าทุกปฏิบัติการทางเพศที่ตนกระทำ ตั้งแต่ต้นจนถึงบรรทัดนั้น ล้วนแต่ทำไปในฐานะผู้ต่อสู้ในนามของประชาธิปไตยทั้งสิ้น พลันตัวละครฝ่ายหญิงเผยกิริยาอันเยาะหยัน แล้วตอบกลับไปว่า “ความเจียนต่างหากที่จริงกว่า” (Chotiros, 2019, p. 88)

คู่ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในประโยคดังกล่าวจึงเป็นการปะทะกันระหว่าง “ความเจียน” กับ “ประชาธิปไตย”

ทว่าคามารมณ์เหล่านั้นไม่ได้เกิดขึ้นโดยไม่มีเหตุ หากแต่เป็นการเขียนในลักษณะของ “วรรณกรรมกามวิสัย” (Erotic Literature) ที่ใช้ภาษาในการบรรยายเรื่องเพศอย่างตรงไปตรงมา ที่นอกจากจะทำหายขนบการเขียนในฐานะผู้หญิงแล้ว ยังใช้ความเป็นกามวิสัยเหล่านั้นในการส่งบทสนทนาไปยังรัฐอีกด้วย

ในสังคมประชาธิปไตยที่แฝงฝังอำนาจของชายเป็นใหญ่ ไม่ใช่ทุก “ความเจียน” ที่จะได้มีโอกาสสำแดงตัว กิจกรรมทางเพศลักษณะเดียวที่ถูกยอมรับจากรัฐเป็นกิจกรรมทางเพศในคู่อแต่งงานชายหญิงเท่านั้น (Chamsanit, 2008) ซึ่งเมื่อพิจารณาดี ๆ จะเห็นว่า ในท่ามกลางความหลากหลายที่มีตัวตนอยู่ในสังคมประชาธิปไตย เหตุใดจึงมีเพศวิถีเพียงลักษณะเดียวที่ได้รับการยอมรับ และแม้จะเป็นเพศวิถีที่ได้รับการ

ยอมรับ แต่การสำแดงออกมาอย่างชัดเจนในฐานะ “ความเย็น” ที่ตัวละครหญิงอ้างว่า “จริงกว่า” ก็เชื่อว่าได้รับการยอมรับไปด้วย เพราะเพศวิถีที่ถูกต้องในสายตาของรัฐนั้นต้องเก็บในที่รโหฐานเท่านั้น เพราะการพูดเรื่องเพศอย่างโจ่งแจ้งแม้ในเพศวิถีที่ได้รับการยอมรับจากรัฐก็ยังนับว่าเป็นสิ่งไม่ดี (Songsamphan, 2008) ไม่ต้องคิดว่าตัวละครฝ่ายหญิงไม่ได้มีคุณสมบัติทางเพศวิถีใดที่รัฐจะหนุนหลังสักอย่าง เพราะความเย็นนั้นถูก “เขียน” อย่างเปิดเผย กับคูนอนที่ไม่ได้เป็นคู่แต่งงาน

“การเขียน” ดังกล่าวก็เป็นอีกหนึ่งองค์ประกอบที่สำคัญ เพราะความเย็นที่สถาปนาตนสูงกว่าประชาธิปไตยนั้นถูกเขียนจากนักเขียนหญิง ความเป็นหญิงของนักเขียนเป็นส่วนสำคัญที่ไม่อาจมองข้ามไปได้ ลูกแก้วโชติโรส (Chotiros, 2019) ได้กล่าวว่า “ชายวิญญูณให้กับการเขียน สนใจเรื่องเพศและการเอากันเพราะความเย็นอยากและความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ซ่อนอยู่ในนั้น” (Chotiros, 2019, p.171) ตัวตนของผู้เขียนในฐานะผู้หญิงจึงไม่ควรถูกมองข้าม ความเย็นที่ถูกเขียนอันท้าทายการเขียนของผู้ชายผ่าน “การเขียนเรื่องเพศของผู้หญิง” เป็นสิ่งซึ่งควรนำมาพิจารณาร่วมกัน

คู่ความสัมพันธ์ในตอนนี้จึงเป็น “การเขียนเรื่องเพศ” ซึ่งรวมไปถึง “ความเย็น” กับ “ประชาธิปไตย”

ยิ่งน่าสนใจขึ้นไปอีกเมื่อฉากหลังของเหตุการณ์นั้นคือการรัฐประหารวันที่ 22 พฤษภาคม 2557 เท่ากับว่า เนื้อหาในเรื่องสั้น “เราเอากันในวันรัฐประหาร” กำลังมีบทสนทนาร่วมกันระหว่าง เช็กซ์รัฐประหาร เผด็จการ และประชาธิปไตย ยิ่งไปกว่านั้นคือในบริบทของการ “เอากัน” ที่ว่า ยังมีเครื่องมืออย่างเชือกที่มัดมือกับเทปที่ปิดปาก รวมไปถึงความยินยอมและความสุขร่วมกัน อันเป็นองค์ประกอบของกิจกรรม BDSM ที่เน้นการพันธนาการและการลงโทษเชิงกามารมณ์ที่ใช้อำนาจและการอยู่ภายใต้อำนาจ มีความสุขจากการทรมานผู้อื่นและ

ถูกผู้อื่นทรมาณ (Wongyannava, 2019) และภายใต้ नियามและปฏิบัติการเหล่านี้ เพศวิถีแบบ BDSM จึงถูกผลักดันให้กลายเป็นเพศวิถีนอกรีตอย่างไม่ต้องสงสัย (Pitaksantayothin et al., 2015)

อย่างไรก็ตาม ภายใต้กิจกรรม BDSM ของตัวละครชายและตัวละครหญิง มันกลับมีนัยในการต่อกรรัฐประหารและเผด็จการอยู่ในนั้นด้วย ในประโยคที่ว่า “ความเจียนต่างหากที่จริงกว่า” (Chotiros, 2019, p. 88) นำไปสู่ความสนใจในการศึกษาว่า เหตุใด ความเจียนอันเป็นสิ่งต้องห้ามของผู้หญิง จึง “จริงกว่า” ประชาธิปไตยอันเป็นระบอบการปกครองในอุดมคติไปได้

มันจึงกลายเป็นบทสนทนาของ “การเขียนเรื่องเพศของผู้หญิงแบบ BDSM” เพื่อวิพากษ์ “ประชาธิปไตย”

การใช้เซ็กซ์เพื่อเป็นอารยะขัดขืนต่อรัฐใช้ว่าจะไม่เคยปรากฏคนในกลุ่มชุมชน BDSM เองก็เคยมีการใช้ BDSM เป็นกลยุทธ์ทางการเมืองเพื่อเรียกร้องสิทธิทางการเมืองของผู้มีเพศวิถีแปลกแยก โดยให้ BDSM เป็นหนึ่งในกิจกรรมรื่นเริงของการแสดงออกเชิงสัญลักษณ์เพื่อเปิดพื้นที่ให้กับอัตลักษณ์ที่ถูกกดทับ และขยายขอบเขตการพูดคุยและการปฏิบัติเรื่องความเป็นพลเมืองใหม่เงื่อนไขที่กว้างขึ้น (Langdridge & Parchev, 2015)

เพื่อพิจารณาองค์ประกอบทั้งหมดร่วมกันแล้ว จึงมีองค์ประกอบของ “การเขียนเรื่องเพศของผู้หญิง” “BDSM” และ “ประชาธิปไตย” ที่มีบทสนทนาพร้อมกันอยู่ โดยมีองค์ประกอบเสริมเป็นเหตุการณ์วันรัฐประหารซึ่งน่าสนใจอย่างยิ่งที่จะสำรวจว่า การเขียนเรื่องเพศของผู้หญิงผ่านเรื่องเล่าแบบ BDSM จะมีบทสนทนาในลักษณะใดต่อประชาธิปไตย หรือกระทั่งต่อเผด็จการและรัฐประหาร พลวัตอำนาจในการเขียนของผู้หญิงและเพศวิถีนอกขนบอาจท้าทายความอหังการใดในการวิพากษ์ประชาธิปไตยที่ขึ้นชื่อเรื่องความเท่าเทียม ความน่าสนใจนั้นยังรวมไปถึงการที่สิ่งซึ่ง “ต้องห้าม” ทั้งสององค์ประกอบกำลังวิพากษ์ระบบใหญ่ที่ได้รับการยอมรับอีกด้วย

วัตถุประสงค์

เพื่อวิเคราะห์การเขียนเรื่องเพศของผู้หญิงผ่านเรื่องเล่าแนว BDSM ในการวิพากษ์ประชาธิปไตย

บททวนวรรณกรรม

BDSM (Bondage and Discipline, Dominance and Submission, Sadism and Masochism) เป็นกิจกรรมทางเพศที่เกี่ยวข้องกับการพันธนาการและการลงโทษ การใช้อำนาจและการอยู่ใต้อำนาจ การมีความสุขจากการทรมานผู้อื่น (Sadism) และการมีความสุขจากการถูกผู้อื่นทรมาน (Masochism) (Pitaksantayothin et al., 2015) การละเล่น BDSM นับได้ว่าเป็นกิจกรรมทางเพศแบบไม่สามัญ (Paraphillia) ซึ่งประกอบไปด้วยการมัด (Bondage) การใช้วินัย (Discipline) การแสดงออกที่เหนือกว่า (Dominance) และการยอมรับอำนาจ (Submission) (Wongyannava, 2019)

กิจกรรม BDSM ได้ถูกมองว่าเป็นกิจกรรมที่ลดทอนคุณค่าความเป็นมนุษย์ (Wongyannava, 2019) และเป็นหนึ่งในความผิดปกติทางเพศ รวมทั้งความผิดปกติทางจิต ภาพลักษณ์เหล่านั้นถูกตอกย้ำโดยหน่วยงานของรัฐและสื่อ ด้วยเหตุนี้ กิจกรรม BDSM จึงเป็นกิจกรรมที่ไม่ลงรอยกับเพศกระแสหลักที่ถูกสร้างขึ้นโดยรัฐเท่าไรนัก (Pitaksantayothin et al., 2015) และถูกนำไปยึดโยงกับปิตาธิปไตย มุมมองเหล่านั้นถูกโต้เถียงด้วยงานของ Ademokun (2021) ว่าแม้ BDSM อาจจะทำให้ภาพจำลองของปิตาธิปไตย แต่การละเล่นนี้ก็กลับเป็นบริบทที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิง เพราะหัวใจของปิตาธิปไตยอยู่ที่ความรุนแรงแบบบังคับ ในขณะที่ BDSM เป็นการละเล่นที่มีพื้นฐานของอำนาจเป็นความยินยอมและความพึงพอใจร่วมกัน เพราะแม้ในช่วงเวลาที่ยอมจำนนที่สุด ผู้เล่นในบทบาทผู้ยอมรับอำนาจก็ไม่ได้สูญเสียอำนาจเหนือเรือนกาย (autonomy) ไป ซึ่งสอดคล้อง

กับแนวคิดของธเนศ (Wongyannava, 2019) ว่าการเป็นมาโซคิสต์ซับซ้อนกว่าภาพที่เห็น เพราะผู้ถูกระทำไม่ได้มีลักษณะเดียวของผู้ถูกระทำเท่านั้น เพราะคนที่ถูกระทำคือผู้บังคับการให้ผู้กระทำได้รับบทบาทของผู้กระทำเช่นกัน ดังนั้นมิติความหลากหลายของอำนาจจึงซับซ้อนกว่าภาพที่ตาเห็น ในท่ามกลางความซับซ้อนของอำนาจเหล่านั้น ผู้เข้าร่วมกิจกรรมกลับมีความเข้าใจเกี่ยวกับการทำให้อำนาจกลายเป็นสิ่งเร้าอารมณ์อย่างมีกลยุทธ์ โดยการจัดการมันในฐานะ “การเล่น” โดยไม่ละเลยความเหลื่อมล้ำของอำนาจในโลกความเป็นจริง หัวใจสำคัญของ BDSM ยังคงอยู่ที่ความยินยอม การสื่อสาร และความไว้วางใจ รวมทั้งความพึงพอใจและความอึดอัดใจส่วนบุคคล ทำให้พวกเธอรู้สึกมีส่วนร่วมกับพลวัตเชิงอำนาจนี้ (Oddie, 2020)

BDSM ไม่เพียงเป็นหนึ่งในกิจกรรมทางเพศเท่านั้น แต่ยังเป็นส่วนหนึ่งของการต่อสู้เพื่อเรียกร้องสิทธิในความเป็นพลเมือง (citizenship) โดยสมาชิกในชุมชน BDSM พยายามใช้วิธีการทางการเมืองเพื่อให้ความหลากหลายในกลุ่มสมาชิกของตนเป็นความ “ปกติ” และสอดคล้องกับสังคมโดยรวม โดยกระทำผ่านกลยุทธ์หลักอย่าง Carnival Transgression (แนวคิดของ Bahtkin ว่าด้วยการล้อเลียน พลิกกับลำดับอำนาจ กฎเกณฑ์และค่านิยมโดยใช้งานรื่นเริงเป็นเครื่องมือ) เพื่อเป็นการแสดงออกทางสัญลักษณ์เพื่อเปิดพื้นที่ให้กับเสียงและอัตลักษณ์ที่ถูกกดทับ ทั้งยังสามารถบรรเทาองค์ประกอบของอำนาจนำที่กดทับและขยายขอบเขตของการพูดคุยและการปฏิบัติเรื่องความเป็นพลเมืองแบบมีเงื่อนไขให้กว้างขึ้น (Langdrige & Parchev, 2015) เพราะฉะนั้นกิจกรรม BDSM จึงไม่ใช่เพียงกิจกรรมทางเพศเพื่อความหลุดพ้นกับพลวัตทางอำนาจอันเลื่อนไหลเหนือตาเห็นและความเจ็บปวดเท่านั้น แต่ยังเป็นหนึ่งในการเคลื่อนไหวทางสังคมเพื่อเรียกร้องสิทธิที่หลากหลายมากขึ้นด้วย

อย่างไรก็ตาม สังคมไทยส่วนใหญ่ยังไม่ยอมรับ BDSM เพราะขัดกับชนบเรื่องเพศที่ต้องการให้มีการสืบพันธุ์ผ่านการแต่งงานเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ กิจกรรม BDSM จึงถูกเบียดขับให้กลายเป็นลำดับขั้นต่ำสุดทางเพศวิถี และเผชิญกับสภาวะชายขอบ (Yukuntawanitchai, 2019) บริบทดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องที่มักถูกแทรกแซงโดยรัฐผ่านกฎหมายและนโยบาย เพื่อให้เพศสัมพันธ์ในกรอบของการแต่งงานระหว่างผู้หญิงชายมีคุณค่าสูงสุด (Rubin, 1999 as cited in Chamsanit, 2008) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของชลิตาภรณ์ (Songsamphan, 2008) ว่ารัฐมองเรื่องเพศในแง่ลบ เพราะรัฐมองว่าเรื่องเพศควรเป็นเรื่องที่ได้รับการควบคุม และการเข้าไปยุ่งกับเรื่องเพศอย่างเปิดเผยเป็นสิ่งไม่ดี

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาการเขียนเรื่อง “เราเอากันในวันรัฐประหาร” ในฐานะวรรณกรรมกามวิสัย (Erotic Literature) ซึ่งทำให้เห็นว่า การนำเสนอเรื่องเพศในวรรณกรรมกามวิสัยนั้น ล้วนแล้วแต่มีคุณสมบัติจำเพาะบางอย่าง งานเรื่อง “เรื่องเพศ ปกปิดและเปิดเผย: บทวิเคราะห์วรรณกรรมและกามารมณ์ไทย” (Srivorakan, 2003) โดยศึกษาผ่านวรรณกรรมเรื่องสรรพสิทธิ์ หุ่น, จัน ดารา และอิสตรีอีโรติก ได้ชี้ให้เห็นว่าสรรพสิทธิ์ หุ่นนั้น มีการนำเสนอเรื่องเพศโดยนัยเพื่อชวนเรื่องราวการร่วมประเวณี ขณะที่จันดาราและอิสตรีอีโรติกได้นำเสนอเรื่องเพศอย่างตรงไปตรงมา โดยจันดารานำเสนอเรื่องเพศผ่านการมองผู้หญิงเป็นวัตถุทางเพศ และอิสตรีอีโรติกจะทำลายชนบปฏิบัติเชิงกามารมณ์ระหว่างชายหญิง ทว่ายังไม่มีการทำลายหรือขัดขืนการคุกคามทางเพศ

ในขณะเดียวกัน งานศึกษาเรื่อง “การนำเสนอภาพผู้หญิงและทัศนคติเรื่องเพศในหนังสือพ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า” ของ Rungchaimongkol (2005) พบว่า แม้นักเขียนชายบางส่วนจะนำเสนอค่านิยมและทัศนคติด้านบวกบางประการ เช่น ผู้ชายไม่ได้ให้คุณค่าด้านพรหมจรรย์อีกต่อไป หรือนักเขียนหญิงบางส่วนก็นำเสนอผู้หญิงที่มีบทบาททางเพศแบบใหม่ แต่ท้ายที่สุดแล้ว ก็ยังมีการตอกย้ำให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมทางเพศหญิงและเพศชาย รวมทั้งระบบชายเป็นใหญ่ที่ยังดำรงอยู่อีกด้วย

การศึกษางานของลูกแก้ว โชติรส (Chotiros, 2019) จึงเป็นการศึกษาเรื่องสั้นในฐานวรรณกรรมแนวกามวิสัย (Erotic Literature) ด้วยมุมมองของทฤษฎีการเขียนของผู้หญิง (Écriture féminine) ที่นำเสนอเรื่องเพศแนว BDSM ด้วยภาษาที่ตรงไปตรงมา ซึ่งนอกจากจะทำลายขนบเรื่องเพศแล้ว ยังรวมไปถึงการวิพากษ์วิจารณ์รัฐและเพศวิถีหลักที่รัฐเป็นผู้กำหนดกฎเกณฑ์อีกด้วย

กรอบแนวคิดงานวิจัย

Écriture féminine

แนวคิดสตรีนิยมสายฝรั่งเศสหรือ French Feminism เป็นแนวคิดที่ศึกษาอำนาจของการเขียนของผู้หญิง สิ่งที่แนวคิดนี้เสนอคือการรื้อถอนการเขียนแบบผู้ชาย ดังนั้นสิ่งแรกที่ต้องทำความเข้าใจก็คือ การเขียนแบบผู้ชายที่ Ecriture féminine พุดถึงคืออะไร แล้วการเขียนแบบผู้หญิงที่แนวคิดนี้เสนอเพื่อลบล้างการเขียนแบบผู้ชายเป็นการเขียนในลักษณะไหน

ย้อนกลับไปยังแนวคิดจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์และลากอง สัญญะต่าง ๆ มีความโดยมีลึงค์เป็นศูนย์กลาง เมื่อมีการใส่สัญญะลงไป สัญญะเหล่านั้นจะสื่อความหมายโดยมีลึงค์เป็นศูนย์กลาง ผู้หญิงจึงกลายเป็นความ

“ไม่สมบูรณ์” เพราะพวกเขายังไม่มีลึงค์ และอิจฉาผู้ชายที่มีลึงค์ (Penis Envy) (Wongyannava, 2014) ซึ่งแนวคิดนี้ทำให้ผู้หญิงถูกทำให้กลายเป็นอื่น (otherness) และจะถูกกดทับทำลายความเป็นหญิงทิ้งไป (Coole, 2013) ไม่เพียงเท่านั้น การเขียนของผู้ชายที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับผู้หญิง นั้นหมายถึง การเขียนนั้น ๆ ต้องเป็นไปเพื่อทำลายล้างความเป็นหญิง (Wongyannava, 2014) เพื่อให้ทุกอย่างมีศูนย์กลางอยู่ที่ความเป็นชาย (phallogocentric) ความคิดเชิงลึงค์ดังกล่าวได้กระจายตัวไปสู่ทุกหนทุกแห่ง

ที่น่าสนใจคือ งานเขียนของผู้ชายมักจะถูกมองว่าเป็นการเขียนที่มี เหตุผล ตรรกะ และความชัดเจน (Siedler, 1989 as cited in Wongyannava, 2014) ดังนั้นเมื่อผู้ชายเขียนถึงผู้หญิง เป้าประสงค์ของพวกเขาจึงเป็นการ ทำลายความเป็น หญิง เพื่อทำให้หญิงกลายเป็นชาย โดยการทำให้ผู้หญิงกลายเป็นชายคัพ หรือก็คือการเขียนเพื่อฆ่าผู้หญิง (Wongyannava, 2014) และด้วยเหตุนี้ ซิซู (Cixous, 1976) จึงเสนอ ให้ผู้หญิง “เขียน” ด้วยร่างกายและประสบการณ์แห่งความเป็นหญิง ของตัวเอง เพื่อให้ผู้หญิงไม่ตายจากเขียนของผู้ชาย

ธเนศ วงศ์ยานนาวา (Wongyannava, 2014) ขยายความการเขียน ของผู้ชาย หรือการเขียนของลึงค์เอาไว้ว่าเป็นการเขียน (โดยนัย) เพื่อกำหนด บทบาทผู้หญิง จัดแจงระเบียบตลอดจนวิถีชีวิตเพื่อไม่ให้ผู้หญิงขึ้นมาอยู่ในจุด ที่เหนือกว่าหรือเทียบเท่าผู้ชาย สิ่งที่ผู้ชาย “เขียน” ลงไปในระเบียบปฏิบัติ ต่าง ๆ ทั้งทางการแพทย์ ทั้งระเบียบวินัยทางศาสนา ผูกโยงและลดทอน คุณค่าของผู้หญิงผ่านความบริสุทธิ์และราคะ ให้คุณค่าและความสำคัญ แต่เพียงกับลึงค์ในฐานะผู้ก่อกำเนิด และสั่งสอนว่าคุณค่าความเป็นหญิง ที่ไม่สามารถให้ความพึงพอใจวบจนให้กำเนิดบุตรได้เป็นความล้มเหลว ประการหนึ่ง

ตรรกะ ไวยากรณ์ และการเขียนเหล่านั้นจึงถูกประณามด้วยแนวคิดสตรีนิยมสายฝรั่งเศส ด้วยการซ้ำและระบอบที่มีลึงค์เป็นศูนย์กลางด้วยสัญญาเชิงนามธรรม คำถามที่ถูกชูขึ้นมาสำหรับแนวคิดสาย *Écriture féminine* ก็คือ “ผู้หญิงจะสามารถเล่าถึงประสบการณ์ความสุขสมทางเพศของตนได้อย่างไร ? ที่ไหนและเมื่อไร ? ทำอย่างไรจึงจะสามารถจารจารึกเรื่องราวของร่างกายและจิตใจของพวกเธอและสำแดงออกมาในงานเขียนได้บ้าง” (Coole, 2013)

งาน *The Laugh of Medusa* ของ Cixous (1976) เป็นงานที่ทวงคืนตำนานให้เมดูซ่า โดยการมอบเสียงคืนให้กับเมดูซ่าที่ไม่มีโอกาสได้เล่าเรื่องราวของตัวเอง และแสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดและการควบคุมที่ใช้ในการพรากเสียง (ในการเล่าเรื่อง) ของผู้หญิงไป ข้อจำกัดและการควบคุมเสียงของผู้หญิงนั้นทำให้ตัวเมดูซ่ากลายเป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัว ดังนั้นเพื่อการเรียกคืนอำนาจให้เมดูซ่า ซึ่งเป็นตัวแทนของเสียงที่หายไปของผู้หญิงในสมการนี้ Cixous (1976) จึงเสนอให้ผู้หญิงเขียน “ร่างกาย” ของตัวเองลงไป ซึ่งร่างกาย ณ ที่นี้คือเรื่องราว ประสบการณ์ และอัตลักษณ์ของตัวเองที่หลุดออกจากกรอบกำหนดของโครงสร้างสังคมชายเป็นใหญ่ และเป็นร่างกายที่เคย “ถูกขับไล่จากร่างกายตัวเอง” ซึ่งการถูกขับไล่เหล่านั้นเชื่อมโยงกับเพศร่างกาย การควบคุมทางสังคม และความรุนแรงที่ผู้หญิงได้พบเมื่อพยายามจะเรียกร้องสิทธิของตัวเอง

“ร่างกายของผู้หญิง” ถูกขยายความว่าหมายถึงร่างกายที่ผู้หญิงสามารถมีความสุขกับร่างกายของตนเองได้ (Lindsay, 1986) แต่ผู้หญิงกลับถูกทำให้ต้องรู้สึกผิดบาปกับความปรารถนาของตัวเอง ด้วยเหตุนี้ การเขียนที่หลอมรวมตัวเองเข้ากับตัวบทและเขียนเรื่องราวของผู้หญิงที่เต็มไปด้วยอารมณ์ ความรู้สึก (Suwanwatthana, 2014 as cited in Prachathai, 2014) และเรื่องราวทางเพศและเผยแพร่สู่สังคมที่ชี้หน้าใส่ผู้หญิงว่าความเยียนเป็นบาปจึงเป็นหนึ่งในการปลดแอกผู้หญิงจากการเขียนแบบชายเป็นใหญ่ด้วย

Cixous (1976) มองว่า ถ้าเราจะพูดถึงผู้หญิง เราต้องพูดถึงการเขียนด้วย เพราะภาษาที่เป็นหนึ่งในเครื่องมือที่ใช้ในการกดทับผู้หญิงในฐานะของเพศที่ถูกทำให้เงียบ และที่ต้องเป็น *the laugh of Medusa* ก็เพราะการหัวเราะเป็นการทำลายสังคมชายเป็นใหญ่ที่สุด และวิธีที่ง่ายที่สุดก็คือการเขียน (Suwanwatthana, 2014 as cited in Prachathai, 2014)

งานเขียนจึงเป็นการประกาศซึ่งความคิด ความเชื่อ ประสบการณ์ทัศนคติบางประการของผู้เขียน และเมื่อยังอ่าน จะยิ่งเห็นว่าในทุก ๆ ตัวอักษรมีการต่อสู้ ตื่นรน ปาวร้องการต่อสู้ของผู้หญิงต่อการกดทับการกำกับควบคุมของปิตาธิปไตย การเขียนของผู้หญิงจึงมีนัยยะสำคัญที่น่าสนใจ ยิ่งเมื่อการเขียนนั้นทำงานร่วมกับการ “เล่าเรื่องราวทางเพศ” ของผู้หญิง ซึ่งเป็นสิ่งต้องห้ามมาโดยตลอด และเป็นการเล่าร่วมกับเรื่องราวทางการเมืองอย่างการพูดถึงเซ็กซ์และประชาธิปไตย นัยการเขียนของผู้หญิงจึงยิ่งซับซ้อน ทั้งเรียกคืนพื้นที่การเขียนที่ไม่เคยเป็นของผู้หญิงกลับมา ทั้งการเล่าเรื่องราวทางเพศที่ไม่ได้รับอนุญาต หรือกระทั่งการใช้ในการวิพากษ์การเมืองที่การเข้าไปมีบทบาทของผู้หญิงในพื้นที่นั้นน้อยกว่าน้อย

วิธีการวิจัย

1. ศึกษาข้อมูลว่าด้วยการเขียนของผู้หญิง (*Écriture féminine*) วัฒนธรรม BDSM และประวัติศาสตร์วันรัฐประหาร 22 พฤษภาคม 2557 โดยเบื้องต้น
2. วิเคราะห์ตัวบท “เราเอากันในวันรัฐประหาร” โดยพิจารณาร่วมกับแนวคิดว่าด้วยการเขียนของผู้หญิง (*Écriture féminine*) และอำนาจที่สนทนากันระหว่างพลวัตทางอำนาจที่ปรากฏในกิจกรรม BDSM และพลวัตอำนาจในพื้นที่ประชาธิปไตย

ผลการวิจัย

1. “ตอตตบเร่งเร้า”: ว่าด้วยการเขียนเรื่องเพศของผู้หญิง

“ยิ่งคุณโกรธกับรัฐประหาร คุณยิ่งโถมกระแทกทับ ยิ่งฉันทัดหวังกับรัฐประหาร ฉันทยังตอตตบเร่งเร้า” (Chotiros, 2019, p. 87)

เนื้อหาดังกล่าวอ้างอิงกับเหตุการณ์รัฐประหารในวันที่ 22 พฤษภาคม 2557 เนื้อหาว่าด้วยการร่วมเพศถูกเขียนอย่างโจ่งแจ้งผ่านการ “โถมกระแทกทับ” และ “ตอตตบเร่งเร้า” สิ่งที่น่าสนใจในเนื้อหาดังกล่าว คือการบรรยายภาพของการ “ตอตตบเร่งเร้า” ซึ่งเป็นการบรรยายจากนักเขียนหญิง ในโลกที่การเขียนเรื่องเพศเป็นสิ่งซึ่งต้องห้ามสำหรับผู้หญิงมาโดยตลอด เพราะสิ่งที่ผู้ชายมัก “เขียน” บัญญัติเป็นกฎที่รู้กันในสังคม หนึ่งในนั้นคือการผูกคุณค่าของผู้หญิงผ่านความบริสุทธิ์ (Wongyannava, 2014, p. 111) ยิ่งไปกว่านั้น การตอตตบเร่งเร้าดังกล่าวยังให้ภาพถึง “ภายใน” ของผู้หญิง อันเป็นพื้นที่ที่ลับต้องห้ามของผู้ชาย (Wongyannava, 2014, p. 170) ซึ่งแตกต่างจากการโถมกระแทกทับ ซึ่งให้ภาพของพื้นที่ภายนอกของผู้ชาย

การนำเสนอภาพของการตอตตบเร่งเร้าดังกล่าวเป็นปฏิกิริยาที่สะท้อนถึงความสุขของผู้หญิง ที่ผู้อ่านสามารถตีความได้เลยว่าคือความสุขจริง ๆ เพราะออกมาจากปลายปากกาของผู้หญิง ใช้การเงินตนการไปเองว่า การกระทำเช่นนั้นเช่นนี้คือความสุขของผู้หญิงและยกย่องตัวเองว่าเป็นชายผู้เข้าขงในเชิงการมรณ์อันเป็นลักษณะของการเขียนที่มีลึงค์เป็นศูนย์กลาง (phallogocentric) และการนำเสนอความสุขบนเรือนกายของผู้หญิงผ่านการเขียนก็เป็นหนึ่งในการบ่อนเซาะการเขียนแบบมีลึงค์เป็นศูนย์กลาง โดยใช้การเขียน “ร่างกายของผู้หญิง” ผ่านอวัยวะที่ตอตตบเร่งเร้า เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงสามารถมีความสุขกับร่างกายตัวเองได้ โดยไม่จำเป็นต้องรู้สึกผิดบาป (Lindsay, 1986)

นอกจากนี้จะเห็นได้ว่า กิจกรรมทางเพศดังกล่าวได้แทรกอารมณ์ ซึ่งมีต่อรัฐประหารเอาไว้ ทั้งประโยค “ยิ่งคุณโกรธกับรัฐประหาร” และ “ยิ่งฉันทิดหวังกับรัฐประหาร” ก็แสดงให้เห็นถึงการวิพากษ์การเมือง “ร่วมกัน” ระหว่างตัวละครคุณที่เป็นผู้ชายกับตัวละครฉันที่เป็นผู้หญิงผ่าน กามารมณ์ ซึ่งการเขียนความติดห้วงดังกล่าวลงไปในขณะที่ของการตอตุดเร่ร่ำ ก็เป็นหนึ่งในกระบวนการเขียนด้วยร่างกายของผู้หญิงเช่นกัน แต่การเขียน ด้วยร่างกายในบริบทนี้ไม่ได้เป็นไปเพื่อท้าทายการเขียนของผู้ชายที่จำกัด ร่างกายของผู้หญิงไม่ให้ความสุขเรื่องเพศเพียงอย่างเดียว แต่เป็นการใช้ ร่างกายเพื่อให้ร่างกายกลายเป็นพื้นที่ขบถต่อต้านอำนาจ (Wongyannava, 2014, p. 29) ซึ่งอำนาจที่เป็นคู่สนทนาคืออำนาจของเผด็จการ

สิ่งที่น่าสนใจในการเขียนร่างกายให้กลายเป็นพื้นที่ขบถต่อต้านอำนาจ อีกประการหนึ่งคือ ผู้เขียนแสดงความกรุ่นโกรธติดห้วงผ่านเซ็กซ์เพื่อต่อต้าน อำนาจเผด็จการ โดยล้อเลียนไปกับการชุมนุมทางการเมือง ซึ่งสามารถมอง ในอีกแง่มุมหนึ่งได้ว่า “เซ็กซ์” ซึ่งเป็นสิ่งอันปฏิบัติกันในสายตาของรัฐ¹ เสมอไม่ว่ารูปแบบการปกครองแบบใด (Wongyannava, 2019, p. 355) กำลังถูกใช้ใน สถานะของ “การรณรงค์” เพื่อต่อต้านรัฐประหารผ่านการเขียน เทียบเท่า กับการเข้าร่วมการชุมนุมหรือการประท้วง ซึ่งเป็นการพลิกกลับลำดับอำนาจ ที่น่าสนใจ

ยิ่งไปกว่านั้นคือเมื่อเรื่องเพศของผู้หญิงกำลังถูกเขียนเพื่อเข้าไปสู่ พื้นที่ของการวิพากษ์การเมือง ซึ่งถือได้ว่าเป็นการเขียนเพื่อเรียกคืนพื้นที่ การเคลื่อนไหวทางการเมืองที่ถูกยึดครองโดยผู้ชายกลับมา (Delap, 2024,

¹ ชลิตาภรณ์ (Songsamphan, 2008, p. 5) อธิบายประเด็นดังกล่าวเพิ่มเติมว่า รัฐและสื่อ กระแสหลักได้ร่วมมือกันนำเสนอว่าเรื่องเพศที่ถูกต้องต้องอยู่ในสถาบันครอบครัวเดี่ยว เมียเดียว และเรื่องเพศต้องเป็นเรื่องที่ควรได้รับการควบคุม รวมทั้งการแสดงออกทางเพศ อย่างเปิดเผยเป็นสิ่งไม่ดี

p. 130) ซึ่งก็ตรงกับที่ Cixous (1976 as cited in Wongyannava, 2019) เสนอไว้ว่า การเขียนของผู้ชายมีไว้เพื่อฆ่าผู้หญิง อย่างน้อยก็ฆ่าเธอจากพื้นที่สาธารณะ ไม่ให้มีปากมีเสียงที่ไหน รวมทั้ง “แย่งชิง” เสียงของเธอไป แม้แต่สิทธิเสียงที่จะเรียกร้องสิทธิในฐานะประชาชนของตัวเองก็ตาม

ติดกัแต่ผู้หญิงสามารถเขียนได้ และจะเขียน เพราะการเขียนของผู้หญิงเป็นการ “ฟื้นคืนชีพ” และผู้หญิงจะต้องไม่ตายภายใต้การเขียนของผู้ชาย (Cixous, 1976) การเขียนเพื่อใช้เช็กซีในการรณรงค์ทางการเมือง จึงเป็นการคืนชีพให้ผู้หญิงบนพื้นที่ทางการเมืองเช่นกัน

การเขียนด้วยร่างกายของผู้หญิงไม่เพียงท้าทายระบบเผด็จการและการเขียนแบบลึงค์เป็นศูนย์กลางเท่านั้น แต่ยังมีความพยายามในการลดทอนอำนาจของเผด็จการที่ใช้อำนาจผ่านทหารในการเข้าปราบปรามประชาชนอีกด้วย

“คุณส่งสัญญาณให้รับสลายตัว จากกลุ่มคนที่ลานริมเจ้าพระยา เพราะทหารกำลังแห่กันมานั้นหนึ่ง คุณอยากเอาฉันเหลือเกินนั้นสอง และเพราะความฉ่ำแฉะฉะขึ้นตรงกลางร่างทำให้ฉันตามคุณออกมาเป็นข้อสุดท้าย” (Chotiros, 2019, p. 87) ประโยคดังกล่าว เมื่อพิจารณาพร้อมกับข้อความว่า “มีคนมารวมตัวกันตรงมหา’ลัย ย่านท่าพระจันทร์ที่ฉันเรียน” (Chotiros, 2019, p. 87) แล้ว จะสามารถอนุมานได้ว่า ตัวละคร “ฉัน” อยู่ในพื้นที่การชุมนุมต่อต้านรัฐประหารด้วย การมีตัวตนในพื้นที่สาธารณะเพื่อเรียกร้องสิทธิภายใต้บริบทปี 2557 (2014) ของผู้หญิงอาจไม่ใช่เรื่องแปลก หากไม่ใช่ว่าการส่งเสียงของผู้หญิงในพื้นที่สาธารณะเป็นสิ่งที่ต้องห้ามมาตั้งแต่บรรพกาล ถึงขนาดมีข้อสรุปในศตวรรษที่สองว่าผู้หญิงควรปกป้องไม่ให้เสียงของเธอเล็ดลอดไปถึงหูคนนอก ดังการปกป้องร่างกายมิให้ถูกเปลือยผ้า (Beard, 2020, p. 23) กระทั่งว่าในปัจจุบันเอง พื้นที่ประชาธิปไตยก็ไม่ได้เป็นพื้นที่ปลอดภัยให้กับทุกเพศในการเคลื่อนไหว (Tangklieng, 2020 as cited in

Chaichumkhun, 2020) ดังนั้นการเขียนเพื่อพหุผู้หญิงเข้าสู่พื้นที่การต่อสู้เรียกร้องจึงเป็นการท้าทายความพยายามในการจำกัดพื้นที่ผู้หญิง นอกจากนี้ การ “ฉ่ำและฉะขึ้น” ในท่ามกลางบรรยากาศของการสลายการชุมนุม จึงเป็นอีกหนึ่งการใช้การเขียนเรื่องกามวิสัยของผู้หญิงในการท้าทายอำนาจรัฐเผด็จการอีกด้วย

เมื่อย้อนกลับไปยังวรรณกรรมก่อนหน้าที่ยังคงถกเถียงกันระหว่างวิธีการนำเสนอเรื่องเพศ ในงานเรื่อง “เรื่องเพศ ปกปิดและเปิดเผย: บทวิเคราะห์วรรณกรรมและกามารมณ์ไทย” (Srivorakan, 2003) โดยศึกษาผ่านวรรณกรรมเรื่องสรรพสิทธิ์, จัน ดารา และอิสตรีโรติก ประเด็นศึกษาหลักยังคงอยู่ที่กลวิธีการนำเสนอทั้งแบบหลบเลี่ยงและตรงไปตรงมา หรือกระทั่งภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่ถูกนำเสนอในวรรณกรรม กามวิสัยเหล่านั้น หากแต่การเขียนครั้งนี้กลับเติมเต็มพื้นที่งานวรรณกรรม ขึ้นไปอีกชั้น เพราะนอกจากจะเขียนเรื่องกามวิสัยอย่างตรงไปตรงมาแล้ว กามวิสัยเหล่านั้นยังเป็นไปเพื่อท้าทายชนบเพศวิถีของรัฐ รวมถึงท้าทายอำนาจรัฐเผด็จการอีกด้วย

2. ความเจียนต่างหากที่จริงกว่า: BDSM กับการวิพากษ์ช่องว่างในประชาธิปไตย

ว่าด้วย “การเอากันในวันรัฐประหาร” ของตัวละคร สิ่งที่น่าสนใจของประเด็นนี้คือ ลักษณะของการ “เอากัน” นั้น มีองค์ประกอบเป็นเชือกและเทปปิดปาก ซึ่งสอดคล้องกับวัฒนธรรม BDSM ซึ่งเป็นลักษณะของกิจกรรมทางเพศที่นอกขอบ ทั้งยังแสดงให้เห็นว่า กิจกรรม BDSM ดังกล่าวไม่เพียงเป็นกิจกรรมทางเพศเท่านั้น แต่ยังมีความพยายามในการทำให้มันกลายเป็นการแสดงออกเชิงสัญลักษณ์ ในประโยค “เหมือนสัญลักษณ์บางอย่าง คุณให้เอาเปิดสืดำปิดปากเหมือนเดิม แล้วสอดใส่ฉันจริง ๆ ไซ่เชือกมัดรวบมือสองข้างแล้วโถมกระแทก” (Chotiros, 2019, p. 87) นั้นเป็นประโยคที่

น่าสนใจ และชวนให้ตั้งคำถามว่า “สัญลักษณ์บางอย่าง” ดังกล่าวหมายถึงสัญลักษณ์ใด หากเมื่ออ่านต่อไปอีกสักนิด หลังเสร็จภารกิจ บทสนทนาของตัวละครกลับนำเสนอบางอย่างที่น่าสนใจยิ่งกว่า

“เราจะไม่เอากันอีกจนกว่าประเทศจะมีประชาธิปไตย” คุณกระซิบ พ่อมึงเถอะ ฉันคิดในใจ หัวเราะใส่อุดมการณ์แรงกล้าที่กินไม่ได้ “ความเจียนต่างหากที่จริงกว่า” ฉันกระซิบตอบ (Chotiros, 2019, p. 87)

สิ่งที่น่าสนใจสำหรับบทสนทนานี้คือการปะทะกันระหว่าง “ความเจียน” กับ “ประชาธิปไตย” ยิ่งเมื่อตัวละคร “ฉัน” กล่าวว่า “ความเจียนต่างหากที่จริงกว่า” (Chotiros, 2019, p. 87) มันจึงย่นนำไปสู่คำถามที่ว่า ทำไมความเจียนจึง “จริงกว่า” ประชาธิปไตย พื้นที่หรือช่องว่างใดในความเป็นประชาธิปไตยที่ทำให้ “ความเจียน” โดยเฉพาะความเจียนของผู้หญิงในคู่ความสัมพันธ์ที่ไม่ได้แต่งงานตามขนบ สามารถมีตัวตนขึ้นมาวิพากษ์ประชาธิปไตยได้

หนึ่งในปฏิกิริยาที่น่าสนใจที่ผู้คนมีต่อเซ็กซ์ ปรากฏผ่านผู้ชมภาพยนตร์เรื่อง *the Realm of the Senses* (1976) ที่กระอักกระอ่วนเมื่อเห็นภาพอวัยวะเพศอย่างเด่นชัด ฉากผู้หญิงขึ้นคร่อมเพื่อร่วมเพศกับผู้ชายและใช้เชือกรัดคอฝ่ายชายจนตาย ทั้งยังเป็นการตายแบบเต็มใจที่จะเจ็บปวดและมีความสุขไปกับการร่วมเพศ ความสุขลักษณะดังกล่าวนับเป็นรูปแบบหนึ่งของมาโซคิสม์ (masochism) ผลคือภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวถูกห้ามฉายในหลายประเทศ **ไม่ว่าจะเป็นการปกครองแบบใด** ข้อสรุปที่น่าสนใจของปรากฏการณ์นี้คือ ภาพโป๊เป็นสิ่งต้องห้ามที่อยู่เหนือระบบการเมือง **ไม่ว่าจะเป็นการเมืองแบบเสรีประชาธิปไตยหรือแบบเผด็จการก็ตาม** (Wongyannava, 2019, pp. 355-356) และปฏิกิริยาเหล่านั้นเผยให้เห็นว่าช่องว่างของประชาธิปไตย คือเรื่อง “เพศ”

ความพยายามของรัฐที่พยายามแทรกแซงเรื่องเพศผ่านกฎหมาย และนโยบาย ให้การมีเพศสัมพันธ์ที่มีคุณค่าสูงสุดอยู่ในเพศสัมพันธ์ของ คู่แต่งงานชายหญิงเท่านั้น (Rubin, 1999 as cited in Chamsanit, 2008) ดังนั้น กิจกรรม BDSM ในสายตาของรัฐไทยจึงเป็นเรื่องเพศที่รุนแรงและสกปรก เป็นความวิปริตทางเพศ ถูกเบียดขับให้กลายเป็นลำดับขั้นต่ำสุดในความสัมพันธ์ทางเพศ และถูกทำให้กลายเป็นชายขอบ (Songsamphan, 2008 as cited in Yukuntawanitchai, 2019)

อย่างไรก็ตาม แม้ “ความเจียน” โดยเฉพาะในรูปแบบของ BDSM จะถูกทำให้กลายเป็นชายขอบ แต่กิจกรรมดังกล่าวก็สามารถถ่มตัวเองเพื่อให้ ประชาธิปไตยสมบูรณ์ผ่านการใช้ตัวมันเองในการวิพากษ์ประชาธิปไตย เช่นกัน

ในขณะแรก ตัวละคร “ฉัน” และ “คุณ” ใช้กิจกรรม BDSM ในการวิพากษ์ระบบเผด็จการก่อน ในประโยค

“เทปสีดำที่ปิดปากฉันคือสัญลักษณ์แสดงถึงเสรีภาพที่ถูก ปล้นไป แต่ท่อนเนื้อคุณกลับเกร็งแกร่งดังได้ สวนทางกับความตึงเครียดเมื่อเห็นเทปบนปาก เพราะคุณจินตนาการถึงการได้ไหมกระแทกใส่ฉันรุนแรงทั้งที่มีเทปสีดำปิดปากอยู่ อย่างนั้น” (Chotiros, 2019, p. 87)

“ใช้เชือกมัดรวบมือทั้งสองข้างแล้วไหมกระแทก” (Chotiros, 2019, p. 87)

กามกิจดังกล่าวเกิดขึ้นหลังการรัฐประหารในวันที่ 22 พฤษภาคม 2557 โดยสื่อผ่านประโยค

“บ้าย ๆ เย็น ๆ ของวันที่ 22 พฤษภาคม เมื่อสี่ปีก่อน [...] มีคนมารวมตัวกันตรงมหาลัยย่านท่าพระจันทร์ที่ฉัน เรียน” (Chotiros, 2019, p. 87)

เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น โดยคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) นำโดย พล.อ. ประยุทธ์ จันทร์โอชา ก่อรัฐประหาร ยึดอำนาจรัฐบาลรักษาการของ นิวัฒน์ธำรง บุญทรงไพศาล ซึ่งรักษาการแทน ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ที่ถูกศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยให้พ้นตำแหน่งนายกรัฐมนตรี (The standard team, 2023)

แม้กิจกรรม BDSM ที่เกิดขึ้นกับตัวละครทั้งสองจะคล้ายกับการกดขี่ และช่วงชิงอำนาจเหนือเรือนกายเพื่อให้ตัวละคร “ฉันทน์” อยู่ในภาวะสิ้นไร้อำนาจผ่านเทปสีดำที่ปิดปากและเชือกที่รัดข้อมือ ซึ่งคล้ายคลึงกับรูปแบบของระบอบเผด็จการที่ช่วงชิงอำนาจและสิทธิเสียงจากประชาชน หากแต่ในความเป็นจริงแล้ว หัวใจสำคัญของการละเล่น BDSM คือ ความสมยอมอย่างอิสระและเต็มใจ กล่าวคือเป็นความสมยอมที่สามารถเปลี่ยนใจเมื่อไรก็ได้ รวมทั้งมีคำปลอดภัย (safe word) ที่ตกลงร่วมกันเพื่อส่งสัญญาณว่าให้หยุดกิจกรรมนั้นในทันที (Aour, 2018) ซึ่งเป็นลักษณะอันไม่ปรากฏในระบอบเผด็จการ ทั้งการเคารพอำนาจ รวมถึงการถามถึงความสมัครใจ

ในบริบทนี้ มันจึงเป็นบทสนทนาระหว่างกิจกรรม BDSM กับเผด็จการ ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวจึงไม่ได้เป็นการ “ผลิตซ้ำ” อำนาจของเผด็จการผ่านกิจกรรมทางเพศ หากแต่เป็นการ “ล้อเลียน” และ “บั่นทอน” อำนาจของเผด็จการ ผ่านการกระจายอำนาจอย่างเท่าเทียมแม้ในผู้ที่ดูเหมือนจะไร้อำนาจที่สุด เพราะในภาวะการถูกปิดปาก ที่คล้ายกับการปิดปากของประชาชนของเผด็จการเพื่อไม่ให้พวกเขามีอำนาจในการส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์ระบบและการปกครอง การปิดปากในกิจกรรม BDSM กลับไม่ได้พรากเสียงของผู้ถูกปิดปากไปด้วย เพราะพวกเขาสามารถส่งสัญญาณเพื่อให้หยุดกิจกรรมดังกล่าวได้ทุกเมื่อ อำนาจของผู้เล่นทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นฝ่ายถือครองอำนาจ (Dominance) หรือฝ่ายที่ยอมรับอำนาจ (Submission) จะเท่าเทียมกันไปจบจนจบกิจกรรม

ในการใช้ BDSM เพื่อวิพากษ์เผด็จการผ่านการจำลองและล้อเลียนอำนาจ จึงเป็นสิ่งที่เข้าใจได้ อย่างน้อยอำนาจเผด็จการก็มีพื้นฐานเป็นการช่วงชิงอำนาจของประชาชน แต่สิ่งที่น่าใจก็คือ เพราะเหตุใด “ความเจียน” จึงจริงกว่า แม้ในพื้นที่ของประชาธิปไตยก็ตาม ไม่ใช่เพียงความเจียนที่จริงกว่าประชาธิปไตยเท่านั้น หากเทียบกันแล้ว ในประโยคที่ว่า “ประชาธิปไตยฉันก็อยากได้ แต่อยากได้น้อยกว่าการเอา contigo” (Chotiros, 2019, p. 88) กลับยิ่งแสดงให้เห็นว่า การ “เอา contigo” กลับเป็นสิ่งที่ถูกปรารถนามากกว่าประชาธิปไตยเสียอีก

ในพื้นที่ประชาธิปไตย ช่องว่างของมันไม่ได้อยู่แค่การผลัก BDSM ให้กลายเป็นชายขอบเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ทั้งผู้หญิงทั้งการควบคุมเรื่องเพศ และอีกหลายกลุ่มที่ถูกทำให้กลายเป็นชายขอบภายใต้ระบบการปกครองนี้ อำนาจที่ควรเท่าเทียมกลับไม่เท่ากันในเชิงปฏิบัติ ในขณะที่ภาพลักษณ์ของ BDSM ที่คล้ายจะเป็นการช่วงชิงอำนาจของฝ่ายรับซึ่งไม่เพียงคล้ายกับระบบเผด็จการดังที่กล่าวถึงข้างต้น แต่ยังคล้ายคลึงกับระบบปิตาธิปไตยที่ควบคุมสิทธิ์ เสี่ยง ร่างกายและการแสดงออกของผู้หญิงซึ่งจำลองลงมาผ่านฝ่ายผู้ยอมรับอำนาจ (Submission) ซึ่งหากพิจารณาร่วมกับอุดมการณ์กำกับควบคุมเรื่องเพศของรัฐ ก็จะได้เห็นว่าประชาธิปไตยเหล่านี้คือประชาธิปไตยแบบชายเป็นใหญ่ (Tangklieng, 2020 as cited in Chaichumkhun, 2020)

ยิ่งเมื่อยามประชาธิปไตยต้องปะทะกับความเท่าเทียมทางเพศ อันเป็นช่องว่างที่ BDSM พยายามวิพากษ์ ก็ยังปรากฏความ “กระอักกระอ่วน” ซึ่งความกระอักกระอ่วนดังกล่าวได้ถูกวิพากษ์อย่างน่าสนใจว่า

“ขบวนการต่อสู้ของคนรุ่นเดือนตุลาและที่อยู่ภายใต้
อิทธิพลของคนเดือนตุลา ซึ่งสถาปนาที่ทางของความเป็น
ปัญญาชน แอ็กทิสต์ปีกก้าวหน้าในขบวนการต่อสู้มานาน
ก็ต้องกระอักกระอ่วนกับประเด็นสิทธิสตรีของเหล่า

เฟมทวิต ที่ไปไกลเสียยิ่งกว่าความตื่นตัวเรื่องสิทธิสตรีใน
ยุค 14 ตุลา ที่ยังเปรียบตัวเองเป็นดอกไม้” (Arunwong,
2022, p. 15)

ช่องว่างดังกล่าวเมื่อเทียบกับปฏิบัติการจริง ๆ ของกิจกรรม
BDSM แล้ว จะเห็นว่าผู้กระทำไม่ได้มีลักษณะของผู้กระทำเท่านั้น เพราะเขา
ได้รับบทบาทนั้นมาจากผู้ถูกระกระทำ (Wongyannava, 2019) ทั้งยังไม่ได้มี
“ความรุนแรงแบบบีบบังคับ” แต่กลับวางอยู่บนฐานของความเต็มใจและ
ความพึงพอใจร่วมกัน รวมทั้งให้ “เสียง” และ “อำนาจ” กับทุกฝ่าย แม้
ในช่วงเวลาที่ผู้เล่นยอมจำนนที่สุด พวกเขาก็ไม่ได้ “สูญเสียอำนาจไป”
(Ademokun, 2021) ขณะที่ประชาธิปไตยที่ถูกครอบทับด้วยปิตาธิปไตย
จะเปิดข้อเพศวิถีลักษณะอื่นที่ไม่ใช่คู่แต่งงานแบบชายหญิงออกไป

“ความเจียน” จึงจริงกว่าในพื้นที่ของ BDSM ในแง่ของการ
กระจายอำนาจที่เท่าเทียม การมีส่วนร่วมในพลวัตทางอำนาจเป็นสิ่งซึ่งไม่
ปรากฏทั้งในเผด็จการหรือแม้แต่ตัวประชาธิปไตยเอง ในพื้นที่ BDSM ไม่มี
ผู้ใดถูกแย่งชิงอำนาจหรือถูกทำให้กลายเป็นชายขอบ และเสียงของการ
ปฏิเสธจะถูกให้ความหมายแม้จะออกจากปากของผู้ถือครองบทบาท
ที่ไร้อำนาจที่สุดก็ตาม

สรุปและอภิปรายผล

เพื่อทำความเข้าใจว่าการเขียนเรื่องเพศของผู้หญิงผ่านเรื่องเล่าแนว
BDSM จะนำไปสู่การวิพากษ์ประชาธิปไตยได้อย่างไร อาจต้องเริ่มจากการ
มองจุดร่วมระหว่าง การเขียนวรรณกรรมแนวกามวิสัย (Erotic Literature)
ของผู้หญิงและกิจกรรม BDSM เสียก่อน ซึ่งหากพิจารณาจากคุณสมบัติร่วม
แล้ว จะเห็นว่า ทั้งสองสิ่งล้วนถูกทำให้กลายเป็น “ชายขอบ” ทั้งจากรัฐ
ชายเป็นใหญ่ การ “เขียน” ไม่ได้มีความหมายในการจรดปากกลางกระดาด
เท่านั้น แต่รวมไปถึงการกำหนดกฎเกณฑ์ของสังคม กฎหมาย การแพทย์

ศาสนา การเมืองและค่านิยมอื่น ๆ เพื่อบอกว่าเรื่องใดเป็นเรื่องเพศที่เลว และเรื่องใดเป็นเรื่องเพศที่ถูกต้อง

กามวิสัยที่ถูกเขียนในบท “เราเอากันในวันรัฐประหาร” ที่บรรยายร่างกาย การตอดตบ ความฉ่ำและ กระทั่ง “ความเจียน” ของผู้หญิงกับชายผู้ไม่ใช่คู่สมรส จึงเป็นการทำหายากการเขียนของผู้ชาย ทั้งยังข้ามขยายไปยังขอบเขตพื้นที่ทางการเมือง เพราะความเจียน การตอดตบ ความฉ่ำและ เหล่านั้นมีฉากหลังเป็นการต่อสู้เพื่อต่อต้านรัฐประหาร เรื่องเพศเหล่านี้จึงถูกเขียนขึ้นในฐานะของการรณรงค์ทางการเมืองเช่นกัน

สรุปโดยเบื้องต้น รัฐชายเป็นใหญ่เขียนเพื่อห้ามผู้หญิงเรื่องเพศวิถีนอกขนบ (เพศวิถีในคู่มือแต่งงานชายหญิง) ฉันทิ เพศวินนอกขนบก็ถูกเขียนโดยผู้หญิงเพื่อย้อนกลับปวิพากษ์ บ่อนเซาะตัวรัฐฉันทินั้น ไม่ว่าจะรัฐชายเป็นใหญ่จะซ่อนตัวอยู่ในประชาธิปไตยหรือเผด็จการก็ตาม

เมื่อพิจารณาจากการศึกษาเรื่องกามวิสัยก่อนหน้า อย่างเรื่อง “เรื่องเพศ ปกปิดและเปิดเผย: บทวิเคราะห์วรรณกรรมและกามารมณ์ไทย” (Srivorakan, 2003) เราจะเห็นว่า การนำเสนอเรื่องเพศยังคงอยู่กับการ “เปิดเผย” หรือ “ซ่อนเร้น” รวมทั้งเรื่องของการนำเสนอภาพของผู้หญิงในวรรณกรรมกามวิสัยเหล่านั้น หากในงานเขียนของลูกแก้ว โชติรส (Chotiros, 2019) แล้ว การเขียนวรรณกรรมกามวิสัยกลับขยับไปยังอีกพื้นที่ กล่าวคือ ผู้เขียนไม่มานั่งระแวงระวังเรื่องการนำเสนอเรื่องเพศอีกแล้ว ภาษาที่ใช้จึงออกมาในลักษณะโจ่งแจ้ง ตรงไปตรงมา หากในความตรงไปตรงมาเหล่านั้น กลับมีนัยของการประชดเสียตสี รวมถึงหยามหยันระบบการเมืองทั้งแบบเผด็จการ ทั้งแบบประชาธิปไตยที่มีช่องว่างเป็นความเท่าเทียมทางเพศที่แท้จริง โดยนำเสนอผ่านกิจกรรมกามวิสัยอย่าง BDSM เช่นกันกับงานเรื่อง “การนำเสนอภาพผู้หญิงและทัศนคติเรื่องเพศในหนังสือฟ็อกเก็ตบุ๊กแนวก้าวหน้า” (Rungchaimongkol, 2005) ที่สุดท้ายแล้ว

ก็ยังมีการตอกย้ำให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมทางเพศหญิงและเพศชาย รวมทั้งระบบชายเป็นใหญ่ที่ยังดำรงอยู่ การเขียนเรื่องราวเชิงกามวิสัยในงานเขียนชิ้นนี้ได้ร่วมเติมเต็มความไม่เท่าเทียมดังกล่าวผ่านการใช้กามารมณ์เพื่อเรียกคืนสิทธิในการเล่าเรื่องเพศของผู้หญิง และภาพที่ออกมาในทุกขณะก็เป็นไปเพื่อท้าทายระบบชายเป็นใหญ่ที่ชุกช่อนตัวอยู่ในรัฐ ทั้งรูปแบบประชาธิปไตยและเผด็จการผ่านกามวิสัยแบบ BDSM อีกด้วย

กิจกรรม BDSM เองก็เป็นกามวิสัยต้องห้ามไม่ต่างจากการเขียนเรื่องเพศของผู้หญิง กิจกรรมนี้ถูกมองในฐานะชายขอบ วิปริตทางเพศ ผิดปกติทางจิต และกลายเป็นลำดับขั้นต่ำสุดในความสัมพันธ์ทางเพศ (Yukuntawanitchai, 2019) ถูกแทรกแซงด้วยรัฐแนบนโยบาย และฉายภาพซ้ำโดยหน่วยงานสาธารณสุข ซึ่งเป็นอีกหนึ่งหน่วยงานย่อยของรัฐ และสื่อเพื่อทำให้ BDSM กลายเป็นเพศวิถีที่แทบไม่มีพื้นที่ในสังคมไทย (Pitaksantayothin et al., 2015) และแน่นอนว่า “รัฐ” ที่กระทำเช่นนี้คือ รัฐแบบปิตาธิปไตย

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ทั้งการเขียนเชิงกามวิสัยของผู้หญิงและกิจกรรม BDSM เป็นสิ่งซึ่งถูกทำให้กลายเป็นชายขอบเพราะการ “เขียน” กฎเกณฑ์ของรัฐแบบปิตาธิปไตยหรือรัฐชายเป็นใหญ่ทั้งสิ้น อันเป็นการเขียนแบบมีลึงค์เป็นศูนย์กลาง (Phallocentric) และในพื้นที่ประชาธิปไตยที่มีลึงค์เป็นศูนย์กลาง ก็นับได้ว่าศูนย์กลางดังกล่าวเป็นช่องว่างที่แทรกตัวอยู่ในระบบการปกครองแม้ในพื้นที่ของประชาธิปไตยที่มีหัวใจหลักเป็นความเท่าเทียม

ดังนั้นการทำงานร่วมกันของ BDSM กับ การเขียนเรื่องเพศของผู้หญิงจึงเป็นการวิพากษ์เข้าไปยังช่องว่างของประชาธิปไตยที่มีลึงค์เป็นศูนย์กลางเหล่านั้น การเขียนเรื่องเพศของผู้หญิงเป็นการทำให้ร่างกายของผู้หญิงกลายเป็นพื้นที่แห่งการขบถต่ออำนาจของลึงค์ที่กดทับและ

พราดเสียง และเมื่อเพิ่มรายละเอียดของเรื่องเพศแบบ BDSM ที่เป็นการ “เล่น” กับอำนาจ โดยมีหัวใจหลักเป็นความยินยอมโดยสมบูรณ์จากทุกฝ่าย และแม้ภาพที่แสดงออกจะคล้ายกับการผลิตซ้ำอำนาจปิตาธิปไตย หรือ การกดขี่ทางเพศ แต่แท้จริงพลวัตทางอำนาจทั้งต่อผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ กลับไหลเวียนอย่างเท่าเทียม หากไม่ต้องหาก คำว่าหยุด หรือคำปลดถ้อยอื่น ๆ จะถูกให้ความหมาย ก็ยังเป็นการตอกย้ำภาพของความเท่าเทียมโดยแท้จริง ซึ่งเป็นลักษณะอำนาจอันไม่ปรากฏในประชาธิปไตย เพราะผู้หญิง เพศวิถี นอกกรอบคู่แต่งงานชายหญิง และกลุ่มชายขอบอื่น ๆ ที่ไม่ถูกยอมรับจากรัฐ จะถูกทำให้ไร้อำนาจ ไร้สิทธิ์เสียง และกลายเป็นชายขอบทั้งสิ้น

อย่างไรก็ตาม แม้การเขียนเรื่องเพศผ่านเรื่องเล่าแนว BDSM ของผู้หญิงจะมีนัยยะของการบ่อนเซาะการเขียนของลึงค์และวิพากษ์ช่องว่าง ของประชาธิปไตย แต่ในความเป็นจริงแล้ว อาจต้องอาศัยการทำงานร่วมกัน หลายภาคส่วนเพื่อให้ความเท่าเทียมอันเป็นอุดมคติของประชาธิปไตย เกิดขึ้นจริงในทางปฏิบัติ รวมไปถึงการสร้างความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมทาง เพศที่หลากหลายเพื่อแก้ไขภาพจำที่รัฐเคยสร้างและตีตราเพศวิถีอื่น ๆ ให้กลายเป็นชายขอบ และการให้ความรู้เรื่องเพศที่ถูกต้อง (การคุมกำเนิด การเคารพสิทธิเหนือเรือนกาย ความสัมพันธ์เชิงอำนาจในเรื่องเพศ) มากกว่า การปิดปากผู้หญิงไม่ให้แสดงออกเรื่อ งเพศ เพื่ อถมเต็มพื้นที่ ของประชาธิปไตยให้ใกล้เคียงกับภาพของประชาธิปไตยในอุดมคติมากขึ้น

References

- Ademokun, O. (2021). *Everything is about sex, except sex. Sex is about power*. [Master's thesis, Lund University].
- Aour, S. (2018, May 21). *BDSM and consent: Playing safely without crossing into violation*. BBC. <https://www.bbc.com/thai/international-44140482>
- Arunwong, A. (2022). *So Fucking Phony*. Bookscape.
- Beard, M. (2020). *Woman & power: A manifesto* (N. Pathomwatthana, Trans.). Bookscape. (Original work published 2017).
- Chamsanit, W. (2008). *The Thai state's discourse on sexuality*. Foundation for Understanding Women's Health (FUWH) and Institute for Population and Social Research (IPSR), Mahidol University.
- Chaichumkhun, J. (2020, October 27). *A democracy that leaves no one behind must include gender justice: A conversation with Chumoporn Tangklieng*. The Matter. <https://thematter.co/social/gender/interview-waaddao-gender/127058>
- Chotiros, L. (2019). *Black cherry - A drug called longing*. PS.
- Cixous, H. (1976). The laugh of the Medusa (K. Cohen & P. Cohen, Trans.). *Signs*, 1(4), 875–893.
- Coole, D. (2013). The body and politics. In G. Waylen (Ed.), *The Oxford handbook of gender and politics* (pp. 165–188). Oxford University Press.
- Delap, L. (2024). *Feminisms: A global history* (N. Pathomwatthana, Trans.). Bookscape. (Original work published 2020).
- Langdridge, D., & Parchev, O. (2015). Transgression and (sexual) citizenship: The political struggle for self-determination within BDSM communities. *Citizenship Studies*, 22(7), 667–684.
- Lindsay, C. (1986). Body/language: French feminist utopias. *The French Review*, 60(1), 46–55.

- Oddie, M. (2020). *BDSM and woman's gendered embodiment: Other-than-sex pleasure, pain and power*. [Doctoral dissertation, Queen's University].
- Pitaksantayothin, J., Saengcharoensap, K., & Phuengngoen, A. (2015). BDSM: Eroticism under power and pain. *Academic Journal of Humanities and Social Sciences Review Lampang Rajabhat University*, 3(2), 17–39.
- Prachathai. (2014, May 30). *Reading the laugh of the Medusa: Writing the woman and woman's writing*. <https://prachatai.com/journal/2014/06/54330>
- Rungchaimongkol, C. (2005). The presentation of women and sex attitude in radical pocket books [Master's thesis, Chulalongkorn University].
- Songsamphan, C. (2008). *The history of sexuality: History of sex/sex in Thai history*. Foundation for Understanding Women's Health (FUWH) and Institute for Population and Social Research (IPSR), Mahidol University.
- Srivorakan, S. (2003). Sexuality, concealment, and disclosure: an analysis of three Thai erotic texts. *Journal of Arts*, 32(1), 136–162.
- The Standard Team. (2023, May 22). *On 22 May 2014, the NCPO overthrew the elected government in a coup*. The Standard. <https://thestandard.co/onthisday22052557/>.
- Wongyannava, T. (2014). *Writing woman: Vagina, power, and phallic writing* (2nd ed.). Unfinished Project.
- Wongyannava, T. (2019). *On sex: From nature to ethics, aesthetics, and androids* (4th ed.). Sommut.
- Yukuntawanitchai, T. (2019). BDSM: A civil contract of pleasure and consent to being tortured without criminal liability under consensual sadomasochism. *Phuket Rajabhat University Academic Journal*, 15(2), 112–126.

Author

Phairin Thepprayoon

Master of Arts Thesis in Women, Gender and Sexuality Studies,

College of Interdisciplinary Studies, Thammasat University

E-mail: ririjiyosam@gmail.com